

La immersió és saber i és justícia

written by Llorenç Prats | 27 de març de 2022

El consens per defensar l'idioma català prové de la societat catalana, en el sentit més ampli. La intromissió judicial espanyola, ara, intenta modificar-ho. Els partits catalans, independentistes o no, no saben com tractar-ho. És un cas clar de raons per la lliure secessió.

La convulsió social que provoca l'alteració del consens dels darrers quaranta anys amb una llei de normalització lingüística que ha garantit bé el coneixement de la llengua catalana és molt gran. Es preveu, raonadament, que en cas d'aprovar-se amb els vots d'ERC i JxCat necessària, tot plegat pot suposar un greu retrocés, el qual, en el marc de la globalització amenaça directament la vitalitat de l'àmbit comunicatiu en català.

Els grups parlamentaris d'ERC, JxCat, PSC i PODEM volen establir per llei que el castellà sigui llengua vehicular i d'aprenentatge en el sistema educatiu. Fins ara, gràcies a la immersió, i només teòricament, això no era possible. Però el català és la llengua de Catalunya.

El bilingüisme, com diuen tots els experts, és un parany estratègic per reduir la llengua pròpia d'un país fins que quedi residual, i amb el temps, a la seva feblesa interna (dialectalització del castellà), només un element exòtic, sense valor comunicatiu i només com a record històric. Un escenari que és inadmissible per a una nació, com els Països Catalans, que han fet de la seva identitat cultural, l'essència de la seva existència. Així i tot, Marta Vilalta d'ERC i Mònica Sales de JxCat, defensen per escrit que cal fer-ho.

L'arquitectura jurídica és una cosa i la realitat

sociolingüística una altra, poden dir. I certament, el fet evident és que el sistema normatiu espanyol no deixa escletxes buides per a la normalitat nacional de Catalunya i en un escenari de globalització imperant el compliment de la immersió en català ha estat sempre en qüestió.

Hom podria, per tant, escatir que la responsabilitat ara és dels ciutadans catalans per mantenir en totes les reunions o trobades i allà on sigui l'ús de la llengua, tot recordant com durant la dictadura espanyola patida després de la Guerra Civil es va continuar parlant i aprenent el nostre idioma. Diran que si ens entossudim a emprar el nostre idioma segur que no tindrà cap efecte, tot plegat. Res més trist, si aquesta és la conclusió a la qual s'arriba quan hi ha una majoria social i política que defensa la independència de Catalunya i hi ha una trajectòria creixent de consolidació en els treballs de reconstrucció nacional.

Una sentència espanyola ha estat el detonant d'aquesta reculada que protagonitzen, per igual, ERC i JxCat. Una dinàmica que recorda perfectament com la sentència de l'Estatut d'Autonomia del 2006, el 2019 va fer prendre consciència a la societat catalana, fins a quin punt el poder de l'Estat espanyol dirigeixen i limiten els drets nacionals dels catalans.

L'aprenentatge del castellà (espanyol) és obligatori encara que hom mai vagi a Espanya o a països amb aquesta llengua (cada vegada en són menys, ja que recuperen les seves llengües indígenes, un cop han superat el llast de la colonització). L'idioma castellà és imperatiu perquè hom està obligat a relacionar-se amb aquest idioma a les institucions espanyoles fora de Catalunya, àdhuc a les que presten serveis públics al país. Saber castellà és necessari per pura imposició política espanyola.

Una llei de normalització lingüística del català no pot incórrer en l'error de regular l'ús del castellà. Ha de ser

una llei que vetlli pel ple coneixement del nostre idioma, amb qualitat i rigor, tot exigint responsabilitat social i jurídica si no és així. Tocar, encara que sigui una coma, la llei vigent que estableix la immersió és destruir la inflexió de la transició del 1978, quan anys de mort, dolor, misèria i calamitats es van bescanviar per la normalització de la llengua pròpia de Catalunya.